

for så vidt angår Københavns byret, under justitssekretæren, chefen for skiftekontoret og dommerne ved foged- og tinglysningsafdelingerne, eller den fuldmægtig ved nævnte afdelinger, præsidenten bemyndiger dertil. For så vidt angår notarialkontoret i København henhører oppebørslen under overnotaren og notaren, jfr. § 10 i instruks nr. 228 af 22. november 1924. Derimod indeholder retsplejeloven ingen bestemmelse om, hvem der skal *beregne* afgifterne. Det samme er tilfældet med retsafgiftsloven. I denne lovs § 19, 2. pkt., foreskrives, at kæreafgiften skal indbetales til den ret, hvis afgørelse påkæres. Efter skifteafgiftslovens § 4 er skifteretten og eksekutorer endvidere ansvarlige for beregningen af afgifterne. Der er imidlertid ingen tvivl om, at afgifterne også i de tilfælde, hvor det ikke direkte eller indirekte er bestemt, skal beregnes af den myndighed, der oppebærer afgiften, for så vidt angår eksekutorboer dog af vedkommende eksekutor.

I nærværende paragraf er udtrykkelige regler om, hvilke myndigheder det påhviler at beregne afgifterne optaget. Reglerne stemmer med princippet i de gældende lovregler og med praksis. Er oppebørslen af udpantningsafgifterne i medfør af § 67, henlagt til vedkommende statsinstitution, skal de således beregnes af denne. Tilfaldet udpantningsafgiften en kommune, jfr. § 63, stk. 2, må vedkommende kommunale myndighed foretage beregningen. I kommuner, der ikke har pantefoged, påhviler det fogeden at beregne afgiften.

Til *stk. 3*. Såfremt finansministeren i henhold til forslaget § 67 bestemmer, at anden myndighed skal oppebære afgifterne, findes det mest rationelt, at skifteafgifter, bortset fra afgiften i eksekutorboer, beregnes af skifteretten og kæreafgiften af den myndighed, hvis afgørelse påkæres.

Reglerne om klage over afgiftsberegninger findes i kapitel 13.

Til §§ 61 og 62.

I disse paragraffer foreslås bestemmelser om, hvem afgiftspligten påhviler og hvem der i øvrigt hæfter for afgiften samt om tidspunktet for afgiftspligtens indtræden og forfaldstiden. Endvidere er der optaget regler om beføjelsen til at kræve forudbetaling eller sikkerhedsstillelse for afgiftens betaling.

De her foreslåede bestemmelser er almindelige forskrifter. For enkelte grupper af afgifter er det fundet nødvendigt at give særlige regler, navnlig om afgiftspligtens indtræden. Disse bestemmelser er alle omtalt nedenfor. Da de gældende regler på flere punkter er uklare, er der af hensyn til overskueligheden gjort rede for dem i indledningen til de enkelte kapitler eller paragraffer.

Særligt til § 61.

Reglen i *stk. 1* om, at afgiftspligten indtræder, når der fremsættes begæring om retshandlingens foretagelse, er hovedreglen. Andre regler findes, for så vidt angår afgifter for borgerlige domssager i første instans m. m., i § 11, § 13, *stk. 2*. I §§ 39 og 40 henvises for så vidt angår afgifter af skiftetvistigheder og bevisoptagelse til reglerne i kapitel 1 og 2. Af §§ 50 og 51 fremgår, at §§ 11 og 13 også finder anvendelse ved anke.

I § 34 er der givet regler om, når pligten til at betale skifteafgift indtræder.

Ifølge *stk. 2, 1. pkt.*, påhviler afgiftspligten, medmindre andet er bestemt, den, der fremsætter begæringen. Såfremt begæringen er fremsat i henhold til fuldmagt, hæfter ifølge *2. pkt.* tillige den befuldmægtigede for afgiften, såfremt denne kan beregnes ved begæringens fremsættelse. Denne hæftelse stemmer formentlig med gældende ret.

En særlig regel indeholdes i § 13, *stk. 2*, jfr. bemærkningerne til denne bestemmelse. I henhold til § 51, *stk. 2*, finder den også anvendelse ved anke. Særlige regler for ansvaret for skifteafgifter indeholdes i § 36, og i bemærkningerne hertil er der gjort rede for praksis med hensyn til sikkerhedsstillelse for skifteafgifter.

Særligt til § 62.

Reglen i *stk. 1, 1. pkt.*, stemmer med retsafgiftslovens § 3. I *stk. 1, 2.-4. pkt.*, er det fundet påkrævet at give regler om, at begæringen anses for bortfaldet, såfremt afgiften ikke senest betales inden en af retten fastsat frist og at afgiften dermed også bortfalder. Derved undgås pligt for retten til at søge gebyret indrevet for begæringer, der må registreres som egnede til at afbryde ankefrister eller andre frister, men dog lider af sådanne mangler, at de ikke uden supplerende oplysninger kan danne grundlag for retsskridt.

Efter *stk. 2, 1. pkt.*, skal afgiften, når den ikke kan beregnes ved begæringens fremsættelse, betales efter påkrav. Dette gælder således afgift efter § 13, *stk. 2*, der ifølge § 51, *stk. 2*, også finder anvendelse i ankesager.

I § 35 er der foreslået særlige regler om forfaldstiden for skifteafgifter for at opnå overensstemmelse med bestemmelserne om forfaldstid i arveafgiftsloven.

Reglen i *stk. 2, 2. pkt.*, er et naturligt supplement til *stk. 2, 1. pkt.* Bestemmelsen har især interesse ved skifte af boer, der kun skal tages under behandling efter begæring, og det må anses for rimeligt at lovfæste den herom gældende skifteretspraksis, for hvilken der er gjort rede i slutningsbemærk-